

[N. Chr. Christensen.]

bindelse med nærliggende sygehuse. Det har man ikke alene mulighed for i Aalborg og i Hjørring; det har man også mulighed for i Brønderslev.

Det ærede medlem hr. Søren Andersen har indhentet oplysninger fra kommunalbestyrelsen i Brønderslev om disse forhold, og han har overladt mig en skrivelse, hvoraf jeg med den højtærede formands tilladelse gerne vil citere et par ting. Borgmesteren skriver heri bl. a.:

„Brønderslev sygehus opfylder de krav, der kan stilles til et moderne købstadsordnet hospitalsvæsen, og har røntgenafdeling samt de tekniske hjælpemidler, der honorerer de krav, der stilles til et moderne sygehusvæsen. Spørgsmålet om hospitalslæger vil blive løst og kan uden tvivl påregnes at være i orden samtidig med hospitalets færdiggørelse.“

Den side af sagen er der altså i høj grad tænkt på. Det er ikke sådan, at sindssygehospitaler kommer til at stå uden mulighed for i nærheden at have et sygehus, hvormed man kan drøfte disse specialsygdomme hos de sindslidende.

Hvad angår de økonomiske forhold, gør borgmesteren i Brønderslev opmærksom på, at man ikke alene har købt gård og jorder for en sum af 338 700 kr., men tillige har Brønderslev kommune ydet betydelige garantier i forbindelse med boligbyggeriet, således at kommunens garanti pr. 1. december 1949 var ca. 1 152 000 kr.; herfor er der i de sidste 2 år opført 222 lejligheder, og hele dette forcerede boligbyggeri er præsteret med henblik på det kommende sindssygehospital og i henhold til et af Brønderslev byråd givet løfte om i videst mulig udstrækning at klare det boligbehov, der vil opstå i forbindelse med hospitalet. Ligeledes har byen foretaget udvidelser vedrørende de tekniske værker, vand- og gasværker. Det er jo nemlig ikke sådan, at hospitalet placeres i Brønderslev; det ligger langt udenfor Brønderslev, således at der også på disse områder kommer store bekostninger til. Også på andre områder har byen investeret betydelige summer, og alt dette er sket i fuld forståelse med direktoratet for sindssygehusvæsenet i Danmark.

Derfor siger jeg — som en tilføjelse til disse oplysninger: det er tillige sket i tillid til, at man kunne stole på de beslutninger, der blev truffet i den danske rigsdag. Hvis kommuner i fremtiden ikke kan stole på beslutninger, oven i købet af så vidtrækkende økonomisk betydning som disse —

hvor er vi så henne? Mon ikke vi så nedbryder tilliden til den danske rigsdag?

Heroverfor kan man naturligvis anlægge et andet synspunkt, nemlig det, at hvis rigsdagen blev overbevist om, at der, efter at en lov i sin tid var vedtaget, var sket så store omvæltninger, at man udfra saglige hensyn måtte træffe en ny bestemmelse, skulle den ikke lade en tidligere bestemmelse være afgørende for sin stilling.

Men det kan jo på ingen måde siges at være tilfældet her. Det drejer sig ikke alene om de økonomiske forhold, jeg har omtalt, men også om, at de rent lægelige synspunkter finder udtryk i den udvidelse, der finder sted indenfor Brønderslev sygehus. Og endelig må man ikke glemme, at selvom det naturligvis er rigtigt, at de bedst mulige forhold skal skabes for de stakkels ulykkelige mennesker, der kommer på sindssygehospital, kan der jo være forskel på opfattelsen af, hvad de „bedst mulige forhold“ er. Der kan være den opfattelse, at det udelukkende er et lægeligt spørgsmål, som skal behandles af lægerne ud fra de betragtninger, som er anført her, men der kan jo også være den tidligere hævdede og, som jeg synes, rigtige opfattelse, der har fundet udtryk i betænkningen, at det er af den største betydning, at et sindssygehospital placeres i rolige omgivelser, i en egn med landskabelig skønhed, så mange af de mennesker, der er indlagt på hospitalet, får mulighed for at komme udenfor hospitalets mure i natur-skønne omgivelser — for det er jo også en vigtig ting.

Da vi i sin tid som udvalgsmedlemmer rejste rundt til de forskellige hospitaler, fik vi den oplysning, bl. a. i Aarhus, at kun 36 tilfælde af specialbehandlinger var foregået ved tilkaldelse af speciallæger udefra. Det er altså ikke det store problem, som man vil lægge det op til. Det, der dog må spille en ganske overordentlig betydelig rolle i denne sag, er det hensyn, der skal tages til de mennesker, som bliver nødt til at forblive på hospitalet. Med de moderne hjælpemidler, man havde til rådighed i 1947, kunne man oplyse, at med den placering, hospitalerne havde, blev ca. 50 pct. af de indlagte patienter udskrevet som helbredte. Jeg tror nok, det var til stor overraskelse for de fleste af udvalgets medlemmer, at helbredelsesprocenten var så stor, men det resultat var man altså i stand til at opvise takket være det moderne apparat, der står til rådighed, og det samarbejde, et sindssygehospital har til forskellige sider. Tilbage bliver de patienter, som ikke